

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18.10.1968, sp. zn. 7 Tz 64/68, ECLI:CZ:NS:1968:7.TZ.64.1968.1

Číslo: 18/1969

Právní věta: Při těžké újmě na zdraví podle § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o vážné onemocnění, které postižený pociťuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života. Za delší dobu trvající poruchu zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. lze považovat dobu asi šesti týdnů pouze za předpokladu, že po tuto dobu trvala vážná porucha zdraví.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 18.10.1968

Spisová značka: 7 Tz 64/68

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ublížení na zdraví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 89 odst. 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 18/1969 sb. rozh.

Při těžké újmě na zdraví podle § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o vážné onemocnění, které postižený pociťuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života.

Za delší dobu trvající poruchu zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. lze považovat dobu asi šesti týdnů pouze za předpokladu, že po tuto dobu trvala vážná porucha zdraví.

(Rozsudek Nejvyššího soudu z 18. října 1968, [7 Tz 64/68](#).)

Nejvyšší soud zrušil pro porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. usnesení vyšetřovatele skupiny vyšetřování VB v Olomouci z 18. července 1968 sp. zn. VB - 473/67, kterým bylo zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. c) tr. ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. trestní stíhání obviněného pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1 tr. zák.

Z odůvodnění:

Usnesením vyšetřovatele skupiny vyšetřování VB v Olomouci z 16. listopadu 1967 bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání a usnesením z 6. února 1968 bylo podle § 163 odst. 1 tr. ř.

vzneseno obvinění proti B pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, odst. 2 písm. b) odst. 4 tr. zák. spáchaný tím, že B jako odpovědný pracovník Městského stavebního podniku v O. z nedbalosti porušil povinnosti při stavbě provizorní lávky pro odchod i příchod diváků na zimní stadión tím, že stavbu prováděl bez potřebné projektové dokumentace, a že se nepřesvědčil o tom, zda je lávka řádně vyhotovena a zajištěna proti bočnímu uhnutí. v důsledku čehož se 15. listopadu 1967 při odchodu diváků ze stadiónu lávka zřítla a diváci spadli do 3 m hlubokého výkopu. Při tom bylo 6 osob poraněno těžce a 25 osob utrpělo poranění lehkého rázu. Po skončení vyšetřování předložil vyšetřovatel vyšetřovací spis okresnímu prokurátorovi s návrhem na podání obžaloby na obviněného B pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, odst. 2 písm. b) odst. 4 tr. zák. Okresní prokurátor podal u okresního soudu v Olomouci na obviněného obžalobu pro shora uvedený trestný čin.

Po vrácení věci okresnímu soudu k došetření vyšetřovatel trestní stíhání obviněného zastavil podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že po provedeném došetření věci, zejména s ohledem na závěry znalců o stupni poranění poškozených G a Š, jakož i s ohledem na obsah výpovědí k věci vyslechnutých svědků nelze obviněného stíhat pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák., nýbrž pouze pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1 tr. zák., na který se však vztahuje čl. 9 písm. c) rozhodnutí presidenta republiky o amnestii z 9. 5. 1968.

Proti tomuto rozhodnutí vyšetřovatele podal ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. generální prokurátor stížnost pro porušení zákona, v níž vytýkal, že rozhodnutí je založeno na nedostatečně objasněném skutkovém základě, protože nebyly provedeny dosažitelné a pro posouzení věci rozhodné důkazy. Dále vytýkal vady hodnocení provedených důkazů a navrhl, aby Nejvyšší soud toto pochybení napravil postupem podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud zjistil, že podle protokolů o výpovědích poškozených Š a J a podle obsahu připojených lékařských potvrzení na č. 1. 39 a 43 vyšetřovacího spisu poškozený Š utrpěl následkem prolomení lávky na stadiónu zlomeninu dvanáctého hrudního a prvního bederního obratle v důsledku čehož byl po dobu šesti dnů ošetřován v nemocnici; pravděpodobnou dobu léčení a délku pracovní neschopnosti tohoto poškozeného odhadují lékaři na čtyři měsíce. Z výpovědi dalšího poškozeného J i z připojeného lékařského potvrzení dále vyplývá, že tento poškozený utrpěl zlomeninu vnitřního kotníku pravé nohy, v důsledku čehož byl 14 dnů ošetřován v nemocnici a podle lékařského potvrzení se odhaduje pravděpodobná délka jeho léčení a pracovní neschopnosti na tři měsíce.

S ohledem na tyto důkazy měl vyšetřovatel zkoumat, zda obviněný nedbalostním jednáním nezpůsobil poškozeným Š a J zranění, které je nutno charakterizovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu ustanovení § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák.

Ze smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. vyplývá, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o vážné onemocnění, které postižený pocituje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života; to lze dovodit i ze srovnání s dalšími druhy těžké újmy na zdraví uvedenými v § 89 odst. 7 písm. a) až h) tr. zák. Porucha zdraví musí mít delší trvání, což zákon v ustanovení § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. vyjadřuje slovy „delší dobu trvající porucha zdraví“. V soudní praxi vžitou hranici asi šesti týdnů lze považovat za hranici mezi těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. a ublížením na zdraví ve smyslu § 221 odst. 1 tr. zák. za předpokladu, že přibližně po tuto dobu trvá vážná porucha zdraví. Při zjišťování povahy zranění musí lékař v potvrzení přesně popsat o jaké zranění jde, jak bylo způsobeno, jaké potíže jsou spojeny s tímto poraněním pro poškozeného a to i z hlediska poraněného (subjektivní stanovisko) a jak dlouho toto zranění a v jaké intenzitě mělo nebo bude pravděpodobně mít vliv na dosavadní způsob života poraněného, včetně jeho pracovní činnosti. Podle povahy věci je také nutno uvést, zda zranění mohlo být učiněno takovým způsobem, jak uvádí poškozený a zda potíže, vylíčené poškozeným, odpovídají objektivnímu lékařskému nálezu.

Zpráva lékaře musí obsahovat též údaje o tom, zda poranění je již zcela vyléčeno nebo zda léčení ještě trvá a zda poranění zanechá nějaké následky. Nejde-li o jednoduchý případ, je pak třeba vyžádat řádný znalecký posudek.

Z výpovědi poškozených Š a J a z obsahu připojených lékařských potvrzení vyplývá, že pracovní neschopnost těchto poškozených trvala delší dobu než šest týdnů; pokud tedy vyšetřovatel dospěl k závěru, že obviněný způsobil z nedbalosti obecné nebezpečí a spáchal trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1 tr. zák., měl zkoumat, zda tímto činem nezpůsobil obviněný poškozeným Š a J zranění, které by bylo nutno kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) a § 180 odst. 2 písm. a) tr. zák. Přitom nic nebránilo vyšetřovateli v tom, aby v rámci prováděného došetření věci v souladu s pokyny usnesení okresního soudu přesně zjistil skutečnou délku pracovní neschopnosti a léčení zmíněných poškozených, následky jejich poranění a aby případně opatřil znalecký posudek, jak to učinil u dalších poškozených G a F.